

Северо полети на њу замахнутим ножем, ал' у том тренутку помоли се пза стуба дона Пија; она сјури Барнаби нож у срце, а за тим прободе и себе. Тиранин је мртав, Пиза је слободна, а Северо није своју руку окаљао убијајући оца свога.

Копе је ванредно лепо изложио предмет, који је доиста врло драматичан; свршио га је узвишен. Између експозиције и свршетка песник је, као Шекспир у Хамлету, насликао устезање слабе душе, која је примила на себе дужност и сувеште темику за њу, и која се

мало по мало примче делу, пред којим се дуго колебала.

Такав је успех имала та драма код париске публике!

А такав писти, а негде и још већи успех имала је та драма и на другим позорницама, где се год до сад приказала.

Какав ли ће успех имати код наше публике, којој се много штота допада, што се никада не допада, а не допада се, што се на другим местима јако допада?

Ко то може знати!

X.

ЖИСТИКА

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Саћурица и шубара.“) У недељу 5. марта о. г. прешла је преко наше позорнице та увек радо гледана позоришна игра народног нашег омиљеног писца Илије Округића Сремца. Може говорити и писати ко шта хоће; ал' вредност томе позоришном делу побити не ће моки нити може. Живот је то, и то прави живот, који нам се у том делу износи, па нас тако и осваја неодјиво. Типови су то, и то прави правцати типови из нашег народног живота, па за то нам се и допадају, и допадаје се увек докле год устраје Србаља и Србинства. Песник је тим делом својим заиста подигао себи споменик на позорници, који ће дуже трајати него споменици од туча, бакра и камена.

Са самим приказом „Саћурице и шубаре“ можемо у опште бити задовољни. Сви наши глумци, и све наше глумице, и старији и млађи, ученили су све што су год могли, те је тако представа испала на потпуно задовољство позоришне публике, која је позориште дупком била напунила и своје допадање игри наших глумаца више путабурно изјављивала. Нарочито морамо споменути лепу, природну игру г. Добриновића (Пантелија), а тако исто и изврсну игру г. Лукића (Арсенија), који су слепце до најмањих ситница верно приказали. Добро су се држали и други приказивачи, као: г. Николић (солга), г. Ј. Весићева (Милка), г. Васиљевић (Митар катана), г. Бакаловић (бриџа Јефта), и г. Душановић (Пинтер Михаљ.) Душановић био је по спољашњем обли-

ку прави хусарски стражмештар, само би му се ваљало научити, да речи јасно и разговетно изговара, а не да их гута. Та ваљда је глумац за то на позорницу, да га публика разуме, кад говори!

На овој представи видели смо у управитељевој ложи мила нам госта са Цетиња дра Лазу Томановића, познатог књижевника нашег и родољуба српског. Осим тога био је дошао ли на ту представу из Будим-Пеште др. Ажбот, универзитетски професор са својим ђацима из трговачке оријенталне академије.

Да је коме било чути и слушати, како су сви ти гости без разлике хвалили и комад и укупну вешту игру наших глумаца!

O.

(„Балканска царица“ на нашој позорници.) „Браник“ доноси ову белешку: „Надамо се, да ћемо обрадовати цео наш српски-позоришни свет, кад му јавимо, да је Његово Височанство Кнез Никола I, Господар Црне Горе и Брда, дозволио, да се може „Балканска царица“, та драма му пуна песничке лепоте, приказати на нашој позорници онако, као што је ту драму за позорницу нашу удео управитељ нашег пародног позоришта г. А. Ханић. Умна работа та нашег управитељева нашла је потпуна одобрења у кнеза-песника, те ћемо тако имати срећу гледати ту драму оличену игром наших честитих глумаца, који су већ свом снагом својом прегли, да је добро науче, те ће се тако на Југу моћи у правом свом облику до-

стојно приказати, према замисли и интенцијама самога песника, на нашој позорници први пут „Балканска царица.“ Наш велеуважени књижевник и познати родољуб, г. др. Лаза Томановић (нека му је слава и част!), који је по налогу светлога кнеза ли ради тога амо дошао, да се о модалитетима приказа споменутог дела договори с управитељем нашег позоришта, обећао је, да ће и он, а може бити и још ко год с њиме са Цетиња на ту свачану представу амо доћи. Заиста је врло лепо и похвално и родољубиво од кнеза прингорског, што је дао дозволу за приказ тог свог песничког дела, а чепо је од њега и то, што је наредио, да се сваком глумцу нашем дâ по један примерак „Балканске царице,“ да би тако сваки одмах имао прилике, да се са целим делом што боље упозна и тако и своју улогу што боље проучи.“

КЊИЖЕВНОСТ.

(Кнез Арванит) зове се позоришно дело, које је кнез Никола прошлих месеција за недељу дана написао, и које се имало представљати у двору, као домаћа забава. Представа је изостала због смрти велике војводкиње Стане. Драмат је тај написан у стиховима, већином у десетерцима и као што нам јављају са Цетиња, не изостаје иза „Балканске царице.“ Лако можемо погодити радост и жељу, вели „Српски глас,“ што ће се сад појавити у нашем народу на овај глас, да „Вила“ наставља своје слатке разговоре са „Пјесником.“ Радост, јер је у доба културних мегдана, дело кнеза-песника једна народна победа. С тога жеља се већ сада тумачи, да ново дело прође кроз сав народ наш оним начином, који је међу Србима и међу словенима најпре схватио и удеоспо владаљац у век слободних планина српских, кад је подигао прву српску и словенску штампарију на Ободу.“

СИТИЦЕ.

(Звијдање.) Мати неког нашег писца имаћаше коса, кога никако није могла најчити да звијди. Она се потужи неком познанику свом на ту своју птицу. Овај јој одговори: „Водите га у позориште кад се буду представљали комади вашег сина, па ће одмах научити звијдати.“

(Благе степенице.) Нека жена тражи стан и пита вратара.

— А какве су степенице?

— О, врло благе, госпођо! Тако благе, да кад се човек пење, он мисли да силази.

(У кавани.) Газда, ви сте повисили цену ракији, а чаше су сад мање него пре.

Газда:

— Тако је; али је сад флашица већа.

(Шар Александар III. и уметници.) Кад је Александар III. видео да му се приближио по следњи час, дошао је до те лепе мисли, да остави шездесет хиљада рубаља бОљим сиромашним уметницима. Та сума требала је да се подели после цареве смрти, како би се глумцима, певачима, играчима накнадили губитци, које су претрпећи услед затварања позоришта због смрти цареве. Сад се пак пријавило толико „гладних уметника“ да остављени новац Александра III. изгледа врло мален према броју пријављених. Чак и они, што играју на конопцима, траже отиштуту и број оштећених расте из дана у дан. По рачуну излази, да би при дељењу сваки једва добио по пет рубаља. Ко би могао никад и помислити да ће Русија имати толико уметника!

РЕПЕРТОАР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ.

(У месецу марта.)

Уторник 7: „Покојни Тупинел,“ комедија у три чина, написао Александар Бисон, превод с француског. (Нов комад.)

Четвртак 9: „Покојни Тупинел,“ комедија у три чина, написао Александар Бисон, превод с француског.

Субота 11: „Ромео и Јулија,“ трагедија у пет чинова, написао Шекспир, превео с енглеског Лаза Костић.

Недеља 12: Дневна представа: „Јабука,“ шаљива оперета из српског народног живота, написао Веља М. Миљковић. Музика од Хуга Дубека. — Вечерња представа: „Јулије Џезар,“ трагедија у пет чинова, написао Шекспир, превео М. П. Шапчанин.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

Ред позоришних представа.

У недељу 12 (24) марта по други пут: „Ђидо.“ Слика из сеоског народног живота, у 4 чина, с певањем и игром, написали Ј. Веселиновић и Д. Брзак, музика од Д. Јенка.

Издаје управа спр. нар. позоришта.